

Arrest

nr. 182 046 van 9 februari 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 16 juni 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 april 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. JANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij diende op 18 december 2015 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter in. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 28 april 2016 en aan verzoekende partij betekend op 17 mei 2016, vergezeld van een bevel om het grondgebied te verlaten. De beslissing van 28 april 2016 waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven, is de bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: K., M. (...)
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: Vushtrri
nationaliteit: Kosovo

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

*o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Niet in het bezit van een geldig paspoort.*

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: geen gevolg gegeven aan het bevel het grondgebied te verlaten dd 5.3.2015, betekend 20.3.2015.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij voert een enig middel aan:

“Schending van art. 8 EVRM, art. 22 G.W., art. 9ter Vw., het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Dat art. 8 EVRM luidt: (...). Dat art. 8 EVRM rechtstreekse werking heeft. Dat art. 8 EVRM een hiërarchisch hogere rechtsnorm is dan de Vreemdelingenwet en de besluiten die voortvloeien en gebaseerd zijn op de Vreemdelingenwet. (RvS 22 december 2010, nr. 210.029) Dat verzoeker noch in België, noch in Kosovo enige financiële steun geniet, waardoor het hele gezin van verzoeker dient te leven van het loon van verzoeker ingevolge zijn arbeidsbetrekking. Dat het algemeen bekend is dat de economische situatie in Kosovo catastrofaal is met een werkloosheidsgraad van maar liefst 50%. Dat verzoeker in Kosovo geen woning heeft en aldus bij een terugkeer er een pand zou dienen te huren voor zijn gezin. Dat het gelet op de economische situatie met de gigantische werkloosheidsgraad in Kosovo echter zo goed als onmogelijk is om er een arbeidsbetrekking te vinden, waardoor verzoeker in Kosovo onmogelijk een gezin en het gezinsleven kan onderhouden. Dat het een manifest onzorgvuldig en onredelijk bestuursoptreden uitmaakt, om te vereisen dat verzoeker zijn familie in grote armoede dient te storten om een ontvankelijk aanvraag om machtiging tot verblijf te kunnen doen. Dat het dan ook een schending uitmaakt van art. 8 EVRM om te stellen dat verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf enkel ontvankelijk kan doen vanuit Kosovo. Dat bovendien verzoeker nog steeds dezelfde medische problematiek heeft als vroeger, doch dit niet betekent dat de medische situatie nog steeds dezelfde is. Verzoeker heeft dezelfde aandoening, doch deze is ernstig verslechterd sedert zijn vorige aanvraag. Om deze redenen diende de aanvraag dan ook ten gronde te worden onderzocht.”

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen

de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. De aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet is derhalve niet dienstig. De medische problematiek werd reeds onderzocht in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het betoog dat *“verzoeker nog steeds dezelfde medische problematiek heeft als vroeger, doch dit niet betekent dat de medische situatie nog steeds dezelfde is”*, is niet dienstig.

De bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven. De schending van artikel 22 van de grondwet, van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (zie EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzoudhi v. Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, nr. 37295/97, Yildiz v. Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 21).

Het gezinsleven van de verzoekende partij wordt niet betwist.

Aangezien de verzoekende partij nooit een verblijfsrecht heeft gehad in België, moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partij betoogt dat zij noch in België, noch in Kosovo enige financiële steun geniet, waardoor het hele gezin van verzoekende partij dient te leven van het loon van zijn dienstbetrekking, terwijl zij tevens verwijst naar de economische situatie in Kosovo die catastrofaal zou zijn en dat het zo

goed als onmogelijk zou zijn om in Kosovo een arbeidsbetrekking te vinden. Voorts stelt verzoekende partij dat het een schending van artikel 8 EVRM uitmaakt om te stellen dat verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf in Kosovo dient in te dienen.

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het gezinsleven niet elders kan leiden. Bovendien blijkt nergens uit de bestreden beslissing dat verzoeker wordt gevraagd zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in Kosovo dient in te dienen.

Met zijn betoog over de economische situatie in zijn land van herkomst wordt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend zeventien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC